

POSTANOWIENIE

Dnia 5 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 5 września 2024 r.
sprawy **S. P.**
skazanego za czyny z art. 148 § 1 k.k. i art. 178a § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z dnia 25 stycznia 2024 r., sygn. akt II AKa 159/21
utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach
z dnia 12 lutego 2019 r., sygn. akt II K 11/18

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego S. P. z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 12 lutego 2019 r., sygn. akt II K 11/18, S. P. uznano za winnego czynu z art. 148 § 1 k.k., za co skazano go na karę 15 lat pozbawienia wolności i w związku z tym orzeczono tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę kwotę 80.000 zł na rzecz A. G. i kwoty po 50.000 zł na rzecz K. G., Ł. G. i P. G.. Oskarżonego uznano także za winnego

czynu z art. 178a § 1 k.k., za który orzeczono karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, świadczenie pieniężne w wysokości 5.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej. Orzeczone kary jednostkowe objęto węzłem kary łącznej 15 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono tymczasowe aresztowanie.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego, prokuratora i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych, wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 stycznia 2024 r., sygn. akt II AKa 159/21, utrzymano zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w całości, na korzyść skazanego i zarzucając:

„1. mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażące naruszenie przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez bezpodstawne oddalenie przez Sąd II instancji wniosków dowodowych obrońcy oskarżonego S. P. złożonych na etapie postępowania odwoławczego:

- o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków P. K. oraz M. K. (na okoliczność zachowania się oskarżonego S. P. w okresie po samobójczej śmierci jego syna) - wskutek dowolnej i błędnej oceny przez Sąd II instancji, iż okoliczność do udowodnienia której wnioski ten zmierza (wpływ samobójczej śmierci syna na stan emocjonalny oskarżonego) została oceniona przez biegłych (k.1370 in fine -1370v) i jako taka nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy;
- o dopuszczenie dowodu z opinii/ekspertyzy osmologicznej w celu wypowiedzenia się, czy ślad zapachowy ujawniony na trzonku łopaty zabezpieczonej na miejscu zdarzenia (oznaczonej numerem 1a w protokole oględzin miejsca ujawnienia zwłok Z. G.) pochodzi od oskarżonego S. P. - wskutek dowolnej i błędnej oceny przez Sąd II instancji, iż okoliczność która ma być udowodniona nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż ewentualne niepochodzenie zabezpieczonego śladu zapachowego od oskarżonego nie wyklucza możliwości użycia przez niego narzędzia, z którego ślad taki pobrano;

- o dopuszczenie dowodu z pisemnej opinii biegłego z zakresu badania śladów biologicznych i genetyki w celu stwierdzenia, czy ślad biologiczny (w postaci zabrudzenia koloru brunatnego) zabezpieczony w okolicach zamka na zewnętrznej stronie drzwi wejściowych do budynku leśniczówki (oznaczony numerem 5 w protokole oględzin miejsca zdarzenia) jest śladem krwawym pochodzącym od człowieka, a jeśli tak - czy jest to ślad krwi pokrzywdzonego Z. G. lub oskarżonego S. P. — wskutek dowolnej i błędnej oceny przez Sąd II instancji, iż okoliczność, która ma być udowodniona, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy;
- o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu traseologii w celu identyfikacji śladów w postaci zdartej i wygniecionej trawy opisanych w protokole oględzin miejsca zdarzenia, przedstawionych w formie graficznej na szkicu miejsca znalezienia zwłok Z. G. oraz udokumentowanych na zdjęciach znajdujących się na płycie CD stanowiącej załącznik do protokołu oględzin miejsca zdarzenia i wypowiedzenia się, czy ślady te zostały pozostawione przez jeden czy kilka pojazdów, czy zostały pozostawione w tym samym czasie, czy mogły być pozostawione przez samochód L. z przyczepką, przez samochód osobowy marki M. lub przez samochód osobowy marki O. - wskutek dowolnej i błędnej oceny przez Sąd II instancji, iż okoliczność, która ma być udowodniona, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy;
- o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka B. B. (właścicielki jednej z posesji znajdujących się na drodze dojazdowej do leśniczówki, na terenie której doszło do zgonu Z. G. - o której to osobie - stojącej na drodze w oczekiwaniu na przyjazd lekarza w okresie poprzedzającym zgon Z. G. - zeznawał świadek B. N.) na okoliczność osób przemieszczających się pieszo lub za pomocą środka transportu na drodze dojazdowej przyległej do terenu leśniczówki w m. K. w dniu 31 października 2017 roku około godziny 16.00 - wskutek dowolnej i błędnej oceny przez Sąd II instancji, iż w sprawie nie ujawniły się żadne okoliczności wskazujące na to, by B. B. posiadała jakąkolwiek wiedzę na temat zdarzenia objętego zarzutem;
- o zwrócenie się do Koła Łowieckiego „O. ” o udzielenie informacji, czy w dniu 31 października 2017 roku w obwodzie łowieckim w miejscowości K. , gm. H. ,

objętym zakresem działania w/w koła łowieckiego, odbywało się polowanie (a jeśli tak - o nadesłanie również odpisu z księgi polowań obejmującego wpisy dotyczące osób uczestniczących w polowaniu w dniu 31.10.2017 r.) - wskutek dowolnej i błędnej oceny przez Sąd II instancji, iż okoliczność, do udowodnienia której wniosek dowodowy zmierza, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a nadto, iż wniosek nie wyjaśnia jakie znaczenie dla odpowiedzialności oskarżonego ma miejsce pobytu K. G. w czasie zabójstwa jego ojca, w szczególności czy był na polowaniu czy doglądał zwierzynę

2. mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażące naruszenie przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez bezpodstawne oddalenie przez Sąd II instancji wniosków dowodowych obrońcy oskarżonego S. P. złożonych na etapie postępowania odwoławczego:

- o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu genetyki sądowej P.K. (autora pisemnej opinii zasadniczej na k- 280-289 akt sprawy) w celu wypowiedzenia się, czy w przypadku powstania u pokrzywdzonego Z. G. obrażeń ciała opisanych w protokole oględzin i sekcji zwłok pokrzywdzonego (skutkujących - jak podano na k-334 akt sprawy - obfitym krwawieniem na zewnątrz ciała z zadanych ran) w sposób (w mechanizmie) taki jak opisano w protokole oględzin i sekcji zwłok pokrzywdzonego (to jest wskutek 3-krotnych uderzeń zadawanych pokrzywdzonemu za pomocą łopaty zabezpieczonej na miejscu zdarzenia) - na ubraniu i górnej powierzchni ciała oskarżonego (który - jak wynika z zapisów protokołu oględzin i sekcji zwłok pokrzywdzonego na k- 335 akt sprawy - w chwili powstania obrażeń znajdował się przed pokrzywdzonym i patrząc z perspektywy denata znajdował się po prawej stronie, w odległości w przybliżeniu równej lub nieznacznie mniejszej niż długość narzędzia, którym zadano ciosy) winny znaleźć się ślady krwi pokrzywdzonego? jaki był mechanizm naniesienia plam krwi na obuwiu i spodniach oskarżonego (czy mogły one powstać już po upadku pokrzywdzonego na podłoże wskutek przyklęknienia oskarżonego lub otarcia się oskarżonego o ciało denata)? czy istnieje możliwość i potrzeba przeprowadzenia w niniejszej sprawie eksperymentu procesowego na okoliczność mechanizmu powstania na odzieży i górnych częściach ciała

sprawcy (od pasa w górę) rozbryzgu krwi człowieka w przypadku zadania mu uderzeń w część twarzoczaszki narzędziem typu łopata zabezpieczona na miejscu zgonu Z. G. w sposób opisany w protokole oględzin i sekcji zwłok pokrzywdzonego - wskutek dowolnej i błędnej oceny przez Sąd II instancji, iż dowód ten jest nieprzydatny do stwierdzenia okoliczności wskazanych we wniosku - do kompetencji biegłego z zakresu genetyki należy identyfikacja zabezpieczonych śladów, dokonana pod kątem źródła ich pochodzenia, a nie wypowiedzanie się w przedmiocie mechanizmu ich naniesienia, zaś wnioskowana okoliczność została wyjaśniona w pkt 3 opinii biegłego J. C. (k.1439v);

- o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu daktyloskopii i traseologii R.Ł. (autora pisemnej opinii zasadniczej na k-209-211 akt sprawy) w celu wypowiedzenia się, z jakich powodów na materiale dowodowym w postaci łopaty ujawnionej na miejscu zdarzenia (która miałaby być trzymana w rękach przez oskarżonego zadającego nią ciosy pokrzywdzonemu, a następnie trzymana w ręku przez K. G. - syna pokrzywdzonego - po ujawnieniu przez niego zwłok ojca) nie ujawniono odwzorowań linii papilarnych nadających się do identyfikacji, czy istnieje możliwość, iż ślady linii papilarnych na łopacie zostały celowo zatarte - wskutek dowolnej i błędnej oceny przez Sąd II instancji, iż biegły ten nie może miarodajnie wypowiedzieć się co do przyczyn braku na zabezpieczonym narzędziu odwzorowań linii papilarnych nadających się do identyfikacji

- o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków funkcjonariuszy Straży Pożarnej biorących udział w akcji ratowniczej związanej z kolizją samochodu kierowanego przez oskarżonego bezpośrednio po zaistnieniu zgonu pokrzywdzonego (po uprzednim ustaleniu ich danych personalnych w Komendzie Powiatowej Państwowej Straży Pożarnej w Ł. na okoliczność zachowania się oskarżonego bezpośrednio po zaistnieniu kolizji oraz jego relacji o zdarzeniach zaistniałych na terenie leśniczówki bezpośrednio przed kolizją - wskutek dowolnej i błędnej oceny przez Sąd II instancji, iż dowód ten jest nieprzydatny do stwierdzenia okoliczności wskazanych we wniosku, gdyż oskarżony został zatrzymany bezpośrednio po przyjeździe policji;

3. mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. poprzez bezpodstawne oddalenie przez Sąd II instancji wniosków dowodowych obrońcy oskarżonego S. P. złożonych na etapie postępowania odwoławczego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków członków załogi karetki pogotowia przybyłych na miejsce ujawnienia zwłok Z. G. (po uprzednim zwróceniu się do SP ZOZ R. w S. o nadesłanie danych personalnych tychże świadków) — na okoliczność ich spostrzeżeń co do usytuowania zwłok denata, usytuowania znajdującej się na miejscu zdarzenia łopaty, relacji K. G. związanej z ujawnieniem przez niego zwłok pokrzywdzonego oraz dopuszczenie dowodu z zeznań świadków funkcjonariuszy Policji K. J. oraz M. S. - na okoliczność ich ustaleń i obserwacji poczynionych na miejscu zdarzenia podczas oględzin miejsca ujawnienia zwłok Z. G. (w szczególności co rodzaju i ilości narzędzi typu łopata/szpadel znajdujących się na terenie leśniczówki, które to narzędzia w dniu zdarzenia, w okresie bezpośrednio poprzedzającym zgon Z. G. , były używane do prac wykonywanych na terenie leśniczówki) - wskutek dowolnej i błędnej oceny przez Sąd II instancji, iż niezależnie od upływu czasu jaki upłynął od dnia zdarzenia i wpływu tego czynnika na pamięć osób objętych wnioskami, usytuowanie zwłok pokrzywdzonego oraz zabezpieczonej łopaty wynika z protokołu oględzin, co czyni wnioskowane dowody nieprzydatnymi dla ustaleń w tym przedmiocie, zaś co się tyczy znajdowania się na terenie leśniczówki innych narzędzi - to ich obecność nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy

4. mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 201 i 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez bezpodstawne oddalenie wniosków dowodowych obrońcy oskarżonego S. P. złożonych na etapie postępowania odwoławczego o zlecenie Komendzie Miejskiej Policji w S. (w której zdeponowano łopatę zabezpieczoną na miejscu ujawnienia zwłok Z. G.) wykonania protokołu oględzin przedmiotowej łopaty, z uwzględnieniem jej wymiarów całkowitych, wymiarów jej części roboczej i trzonka oraz wagi/ciężaru łopaty oraz o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego lekarza J. C. (dokonującego oględzin i sekcji zwłok pokrzywdzonego Z. G.) w celu

wypowiedzenia się (po uprzednim okazaniu biegłemu zdjęcia oraz protokołu oględzin łopaty zabezpieczonej na miejscu zdarzenia): czy obrażenia ciała pokrzywdzonego mogły być spowodowane przedmiotową łopatą, czy mogły być zadane również innym przedmiotem typu młotek, szpadel użytym zamiast lub obok łopaty zabezpieczonej na miejscu zdarzenia? czy jest możliwe, aby do śmierci pokrzywdzonego doszło już po pierwszym uderzeniu go narzędziem użytym do popełnienia przestępstwa? jakie było usytuowanie sprawcy wobec pokrzywdzonego w chwili zadania mu pierwszego i kolejnych ciosów (pozycja stojąca, pochylona, inna)? czy ciosy kierowane wobec osoby pokrzywdzonego zadane zostały przez osobę praworęczną czy leworęczną? - wskutek dowolnej i błędnej oceny przez Sąd II instancji, iż zabezpieczona na miejscu zdarzenia łopata została sfotografowana (k.l 6 i 178), a sporządzone w sprawie opinie biegłego (k.86, 334-335) zawierają odpowiedzi na pytania sformułowane przez obrońcę zarówno co do możliwości spowodowania obrażeń w następstwie użycia tego przedmiotu, możliwego do ustalenia, prawdopodobnego usytuowania sprawcy wobec pokrzywdzonego oraz wpływu na pokrzywdzonego zadawanych mu uderzeń; co się natomiast tyczy pozostałych okoliczności wskazanych w pkt 4 (możliwość użycia przez sprawcę innych narzędzi, usytuowanie pokrzywdzonego względem podłoża w trakcie zadawania ciosów przez sprawcę), „leworęczność” bądź „praworęczność” napastnika) nie mają one znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy;

5. mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez samodzielne poczynienie przez Sąd II instancji ustaleń co do okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (str. 3 protokołu rozprawy z dnia 25.01.2024 r. oraz str. 9 i 10 uzasadnienia wyroku Sądu II instancji), a mianowicie przyczyn braku (nie ujawnienia) na zabezpieczonym narzędziu w postaci łopaty ujawnionej na miejscu zdarzenia odwzorowań linii papilarnych nadających się do identyfikacji oraz oczywistej niemożliwości ustalenia chronologii pozostawienia śladów ujawnionych na trawie w obrębie leśniczówki - w sytuacji gdy stwierdzenie powyższych

okoliczności wymagało uzyskania wiadomości specjalnych od biegłych z zakresu daktyloskopii i traseologii.

Uchybienie powyższe miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku z uwagi na fakt, iż Sąd II instancji doprowadził do niedopuszczalnego skumulowania ról procesowych biegłych oraz organu orzekającego, a w konsekwencji (opierając się na powyższych samodzielnych ustaleniach) oddalił wnioski dowodowe obrońcy oskarżonego złożone na etapie postępowania odwoławczego o dopuszczenie dowodów z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu daktyloskopii i traseologii R. Ł. (autora pisemnej opinii zasadniczej na k-209-211 akt sprawy) w celu wypowiedzenia się, z jakich powodów na materiale dowodowym w postaci łopaty ujawnionej na miejscu zdarzenia (która miałaby być trzymana w rękach przez oskarżonego zadającego nią ciosy pokrzywdzonemu, a następnie trzymana w ręku przez K. G. - syna pokrzywdzonego - po ujawnieniu przez niego zwłok ojca) nie ujawniono odwzorowań linii papilarnych nadających się do identyfikacji, czy istnieje możliwość, iż ślady linii papilarnych na łopacie zostały celowo zatarte (pkt 4 postanowienia Sądu II instancji wydanego na rozprawie w dniu 25.01.2024 r.) oraz opinii biegłego z zakresu traseologii w celu identyfikacji śladów w postaci zdartej i wygniecionej trawy opisanych w protokole oględzin miejsca zdarzenia, przedstawionych w formie graficznej na szkicu miejsca znalezienia zwłok Z. G. oraz udokumentowanych na zdjęciach znajdujących się na płycie CD stanowiącej załącznik do protokołu oględzin miejsca zdarzenia i wypowiedzenia się, czy ślady te zostały pozostawione przez jeden czy kilka pojazdów, czy zostały pozostawione w tym samym czasie, czy mogły być pozostawione przez samochód L. z przyczepką, przez samochód osobowy marki M.s lub przez samochód osobowy marki O. (pkt 6 postanowienia Sądu II instancji wydanego na rozprawie w dniu 25.01.2024 r.). Nadto Sąd II instancji (opierając się na powyższych samodzielnych ustaleniach) uznał za bezzasadne (str. 9 i 10 uzasadnienia wyroku Sądu II instancji) zarzuty apelacyjne zawarte w punktach I 3 tiret szóste oraz I 3 tiret 10 apelacji obrońcy oskarżonego od wyroku Sądu I instancji. Zasięgnięcie przez Sąd II instancji opinii biegłych co do opisanych powyżej okoliczności pozwoliłoby Sądowi II instancji na poczynienie istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy ustaleń

faktycznych w oparciu o pełnoprawny materiał dowodowy, zaś opinie biegłych mogłyby stanowić dowody pozwalające na wykluczenie osoby oskarżonego jako sprawcy zabójstwa Z. G. .

6. mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 7, art. 433 § 1 art. 457 § 3 k.p.k. poprzez:

- nienależyte rozważenie treści dowodów w postaci fotografii łopaty zabezpieczonej na miejscu zdarzenia (co w konsekwencji doprowadziło do dowolnej i błędnej oceny zawartej na str. 9 uzasadnienia wyroku Sądu II instancji, zgodnie z którą zabezpieczona na miejscu zdarzenia łopata została sfotografowana w sposób pozwalający na określenie jej rozmiarów);

Uchybienie powyższe miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku z uwagi na fakt, iż Sąd II instancji bezpodstawnie oddalił wnioski dowodowe obrońcy oskarżonego złożone na etapie postępowania odwoławczego o zlecenie Komendzie Miejskiej Policji w S. wykonanie protokołu oględzin przedmiotowej łopaty (z uwzględnieniem jej wymiarów całkowitych, wymiarów jej części roboczej i trzonka oraz wagi/ciężaru łopaty) oraz dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego lekarza J. C. (dokonującego oględzin i sekcji zwłok pokrzywdzonego Z. G.) w celu weryfikacji wniosków końcowych opinii pierwotnej (po uprzednim okazaniu biegłemu zdjęcia oraz protokołu oględzin łopaty zabezpieczonej na miejscu zdarzenia, a nadto - wbrew zarzutom postawionym w apelacji obrońcy oskarżonego - uznał za prawidłowe ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, zgodnie z którymi oskarżony zadając pokrzywdzonemu 3 ciosy ciężkim narzędziem, jakim jest łopata, w newralgiczną część ciała, jaką jest głowa miał świadomość, iż może w ten sposób pozbawić Z. G. życia i godził się na to,

- nienależyte rozważenie treści dowodu w postaci opinii (pisemnej i ustnej uzupełniającej) 2 biegłych lekarzy psychiatrów i biegłego psychologa wydanych na etapie postępowania odwoławczego (co w konsekwencji skutkowało uznaniem przez Sąd II instancji na str. 6-8 uzasadnienia zaskarżonego wyroku powyższych opinii za pełnoprawne dowody w sprawie pozwalające na stwierdzenie stanu poczytalności oskarżonego w dacie popełnienia czynów

przypisanych mu w wyroku Sądu I instancji - w sytuacji gdy z treści powyższych opinii wynikało, iż nie są one kategoryczne z uwagi na niekompletność materiału dowodowego sprawy);

Uchybienie powyższe miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku z uwagi na fakt, iż Sąd II instancji uznał za prawidłowe ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, zgodnie z którymi oskarżony w chwili popełnienia przypisanych mu czynów miał pełną poczytalność.

- nienależyte rozważenie treści i wartości dowodowej dokumentu urzędowego uzyskanego na etapie postępowania odwoławczego w postaci opinii administracji Aresztu Śledczego w L. o oskarżonym (k-1470v-1472v) za okres pozbawienia wolności oskarżonego w przedmiotowej sprawie — co w konsekwencji skutkowało bezpodstawnym uznaniem, iż bardzo dobra opinia o oskarżonym nie może determinować zmiany rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego za czyny przypisane mu w wyroku.

Uchybienie powyższe miało wpływ na treść wyroku z uwagi na fakt, iż Sąd II instancji wbrew dyspozycji art. 53 § 2 k.k. (wskazującej na zachowanie się sprawcy po popełnieniu czynów przypisanych mu w wyroku jako jeden z elementów mających wpływ na wymiar kary) nie uwzględnił zarzutu apelacyjnego obrońcy oskarżonego dotyczącego rażącej niewspółmierności (surowości) kar jednostkowych oraz kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonego i nie dokonał zmiany zaskarżonego wyroku Sądu I instancji poprzez zmniejszenie wymiaru kar jednostkowych oraz kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonego.

6. art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz.U. z 1993 r., nr 61, poz. 284) oraz art. 433 § 1 i 2 i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nienależyte ustosunkowanie się przez Sąd II instancji do zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego - co w konsekwencji doprowadziło do nienależytego wyjaśnienia zasadności rozstrzygnięcia sądu odwoławczego w granicach umożliwiających zrozumienie i poddanie merytorycznej kontroli

kasacyjnej podstaw tego rozstrzygnięcia zawartych ostatecznie w wyroku. Mając na uwadze powyższe, skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu II instancji oraz wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy sądowi właściwemu do ponownego rozpoznania.”

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu II instancji w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Lublinie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w Siedlcach wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Podnoszone w kasacji zarzuty muszą wskazywać na rażące naruszenie prawa, do którego doszło w postępowaniu odwoławczym, co w konsekwencji mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. obrońca skazanego we wniesionej kasacji wad o takim charakterze nie wykazał.

W odniesieniu do pierwszych czterech zarzutów kasacji sformułowanych jako naruszenie art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. i art. 201 i 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez bezpodstawne oddalenie przez Sąd II instancji wniosków dowodowych obrońcy oskarżonego złożonych na etapie postępowania odwoławczego, wskazać należy, że argumentacja obrońcy stanowi subiektywną polemikę z decyzjami Sądu II instancji podjętymi w procesie koncentracji materiału dowodowego w sprawie. Ponadto, zarzuty te stanowią odwzorowanie zarzutów sformułowanych w treści apelacji i uprzednio złożonej w tej sprawie kasacji. W toku postępowania (k. 1481v, 1482, 1482v) oddalono wnioski

dowodowe zawarte w piśmie obrońcy z dnia 17 sierpnia 2021 r. z należyтым uzasadnieniem. Dopuszczono natomiast dowód z opinii J. C. w zakresie dotyczącym oceny zasięgu rozbryzgów krwi (k. 1437), opinie biegłych psychiatry i psychologa (k. 1091-1120, 1239-1274) i uzupełniającą opinię tych biegłych (k. 1368v-1380v), zgodnie zresztą z wytycznymi Sądu Najwyższego zawartymi w wyroku zapadłym po uprzedniej kasacji w sprawie (wyrok z 23 kwietnia 2021 r., sygn. akt III KK 552/19).

Mając na uwadze ww. zarzuty, Sąd Apelacyjny odniósł się w uzasadnieniu swojego wyroku (s. 5-14) m.in. do podnoszonych przez obronę w kasacji brakujących dowodów z zeznań świadków P. K. i M. K. w kontekście samobójczej śmierci syna oskarżonego, dowodu z opinii/ekspertyzy osmologicznej, z pisemnej opinii biegłego z zakresu badania śladów biologicznych i genetyki odnośnie do zabrudzenia koloru brunatnego zabezpieczonego w okolicach zamka na zewnętrznej stronie drzwi wejściowych do budynku leśniczówki, z opinii biegłego z zakresu traseologii w celu identyfikacji śladów w postaci zdartej i wygniecionej trawy, zeznań świadka B. B., czy też w zakresie zwrócenia się do Koła Łowieckiego „O. ” o udzielenie informacji dotyczących polowania. Sąd II instancji ustosunkował się także w uzasadnieniu do ewentualnego dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu genetyki sądowej P. K., dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu daktyloskopii i traseologii R.Ł. dotyczącej kwestii braku linii papilarnych na łopacie, zeznań funkcjonariuszy straży pożarnej biorących udział w akcji ratowniczej, a także do dowodu z zeznań świadków członków załogi karetki pogotowia i zeznań świadków funkcjonariuszy Policji oraz kwestii wykonania protokołu oględzin przedmiotowej łopaty. W konsekwencji wskazane zarzuty mają w tym zakresie charakter polemiki z ustaleniami sądów obu instancji i nie wskazują na wystąpienie podstaw do uwzględnienia kasacji.

Kolejny, piąty zarzut kasacji, mający polegać na rażącym naruszeniu przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez samodzielne poczynienie przez Sąd II instancji ustaleń co do okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, ma charakter skutkowy względem poprzednich czterech zarzutów skupionych na kwestionowaniu prawidłowości procesu koncentracji materiału dowodowego. Wbrew odmiennym

twierdzeniom obrony, Sąd Apelacyjny nie przekroczył swoich kompetencji przy ocenie materiału dowodowego. Nie wszystkie informacje o charakterze kryminalistycznym wymagają opinii biegłego, zwłaszcza w sytuacji dysponowania przez Sąd wystarczającym materiałem dowodowym do rekonstrukcji zdarzenia. Sąd II instancji wykluczył w realiach tej sprawy możliwość dokonania zabójstwa Z. G. przez inną osobę niż oskarżony, który na początku przyznał się do jego zabójstwa, argumentując to różnymi przyczynami (s. 13 i nast. uzasadnienia).

Za oczywiście bezzasadny uznać należy także kolejny, szósty, zarzut kasacji, w którym obrońca zarzucił rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 7, art. 433 § 1 art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nienależyte rozważenie treści niektórych dowodów. Wypowiedź Sądu odwoławczego w zakresie fotografii narzędzia zbrodni, a także co do opinii biegłych (którą po uchyleniu wyroku przez Sąd Najwyższy Sąd odwoławczy dopuścił i oceniał ten dowód ponownie), jest logiczna i skrupulatna. W świetle opinii biegłych i argumentacji Sądu poczytalność oskarżonego *tempore criminis* nie budziła wątpliwości. Sąd Apelacyjny trafnie ustosunkował się także do opinii z Aresztu Śledczego w kontekście wymiaru kary.

Nie mógł zasługiwać na uwzględnienie także ostatni zarzut kasacji sformułowany jako naruszenie art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz.U. z 1993 r., nr 61, poz. 284) oraz art. 433 § 1 i 2 i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nienależyte ustosunkowanie się przez Sąd II instancji do zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego. Kontrola odwoławcza była bowiem rzetelna, ustosunkowano się do wszystkich zarzutów zgłoszonych w apelacji obrony. Przy czym podkreślenia wymaga, że był to drugi obieg sprawy po uprzednim postępowaniu kasacyjnym, a Sąd Apelacyjny przede wszystkim realizował wytyczne Sądu Najwyższego odnoszące się do sfery poczytalności oskarżonego.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ani innej rażącej obrazy prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535

§ 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadnej.

Dostrzegając sytuację S. P., w tym jego pobyt w zakładzie karnym, wymiar kary i dolegliwości finansowych wynikających z wyroku skazującego, a przy tym zwolnienie z kosztów postępowania rozpoznawczego w II instancji, Sąd Najwyższy postanowił zwolnić skazanego również z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[ms]